

i Brændevinsafgiften mod tilsvarende Lempelser paa andre Punkter; men naar jeg mener, at det Belsb, hvormed omtrent Krigsstatolden gaar ind i Statskassen, kunde opgives, antager jeg, det kunde ske ved Lempelse i Beskatningen paa flere andre Positioner og da navnlig den Slags Artikler, som anses for de mest almindelige Forbrugsartikler for Beboerne og navnlig ogsaa for Livsforbrødenheder, deriblandt særlig Sukker, Kaffe o. desl. Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Haffner), der havde Ordet først ved denne Sags Behandling, begyndte med den Udtalelse, at han var en varm Ven af indirekte Skatter. Det var en fortrinlig Beskatning, og han kunde kun med stor Betænkelse se paa de Bestræbelser, der gaa ud paa betydelig at indskrænke en saadan Statsindtægt. Flere ærede Medlemmer have tiltraadt denne Udtalelse, idet man mener, at de indirekte Skatter ere lette at opkræve og, som et æret Medlem udtrykte sig, ikke falde synderlig haardt paa Befolkningen, idet navnlig Befolkningen havde det i sin Magt at frigjøre sig for en saadan Skat, hvis den blev for trykkende. Jeg har en noget afvigende Mening ogsaa i saa Henseende. Jeg vil nok indrømme, at de indirekte Skatter til en vis Grad ere lette at opkræve, men jeg holder dog nok saameget af, at man til enhver Tid kan se, hvad Enhver betaler i Skat, og at det ikke skulder sig paa saamange forskellige Maader under de Artikler, som man nu engang kan sige, at man er bleven vant til at betragte som Nødvendighedsartikler, og hvoraf mange ialtfald ogsaa ere det. Jeg kan ikke se rettere, end at man er nok saa heldig stillet ved at have en lettere Overfugt over den Maade, hvorpaa Statens Forbrødenheder bringes tilveie, end man er, saaledes som nu er Tilfældet, ved at faae en saa overveiende Del af dem ind ved den indirekte Beskatning, thi det er afgjort, at om man end vil mene, at det staar til Yderne selv at unddrage sig den indirekte Beskatning, kan det meget ofte faktisk ikke blive Tilfældet, idetmindste ikke i nogen synderlig høj Grad. Der er jo mangen Familiefader, der maa kæmpe haardt for at staae det Nødtørstige til sit og Familiens Underhold, som maasse svarer en flere Gange større Afgift til Staten end Wangen, der er ulige mere velstaaende, men kommer overmaade meget nemmere til sin Underholdning end den anden. Det finder jeg ikke billigt, selv om det, som nævnt, gaar temmelig uformærkt, til. Der har ogsaa lydt Udtalelser fra Enkelte om, at en Nedsættelse af Tolden paa Livsforbrødenhederne kun vilde mærkes i ganske ubetydelig Grad af den mindre bemidlede Del af Befolkningen. Jeg tror dog, at det ikke vil mærkes saa ganske lidt, og selv om det i Virkeligheden mærkes mindre, kan jeg dog ikke komme bort fra den Antagelse, at, naar man maa indrømme — og jeg tror, at det maa indrømmes

— at det ikke er en aldeles retfærdig eller billig Beskatningsmaade, der her i flere Henseender foregaar, saa er det Lovgivningens Pligt og maa være dens Opgave at gjøre alt Muligt for at hæve Ubilligheden og derved ogsaa fjerne de Beklagelser og den Misfor nøielse, der jo saa tidt giver sig Lust, og desværre maasse ikke altid berettiget, men forresten heller ikke saa sjældent med gyldig Grund. So mere man fastholder noget Eldre, noget Bestaaende, fordi man mener, at det har faaet en vis Berettigelse paa sig, selv om man ikke fuldt ud kan forsvare det som havende Billighedens Karakter, jo mere man fastholder Eligt og lukker Ørerne i for de Krav og de Bestræbelser, der komme frem fra anden Side, jo mere mener jeg, at man gaar hen og aabner Sluserne for Misfor nøielse og Utilfredshed med Samfundsforholdene, og disse Udbrud af Utilfredshed tror jeg, man helst skulde se at afvæbne og sætte en Demper paa saasnart som muligt og ved enhver omstændighed Veilighed, det kan gjøres. Det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Carstensen) har ligeledes fremsat en Bemærkning omtrent saalydende, at han vilde være en bestemt Modstander af enhver Skattereform, der gik ud paa at indskrænke Statens Indtægter, saalange man rundt omkring kun hører den Udtalelse, at Danmark ikke har Naad til at træffe de fornødne Foranstaltninger til at værne om sin Selvstændighed. Ja, jeg kan jo tænke mig, at det ærede Medlem dermed særlig sigter til den store Forsvarsplan eller rettere den kjøbenhavnske Befæstningsplan. Det er nok muligt, at der undertiden lyder en Betragtning, som den af det ærede Medlem nævnte, at man ikke har Naad til at foretage saadanne Foranstaltninger for at værne om sin Selvstændighed; men jeg vil dog her gjøre opmærksom paa, at det vistnok staar som tvivlsomt for overmaade Mange, om en saadan Foranstaltning vil være nyttig. Jeg tror, at en meget stor Del af Befolkningen betragter netop en Foranstaltning som den at befæste Kjøbenhavn som værende af saa tvivlsom Nytte, at det intet Under er, at Mange sige: Nei, det have vi ikke Naad til at befæste saa mange Summer paa. Er det først gaaet op for Befolkningen, at denne eller hin Foranstaltning i Virkeligheden vil være til Nytte for Landets Selvstændighed, holder jeg mig temmelig overbevist om, at Befolkningen heller ikke vil vige ængstelig tilbage derfor og mene, at man ikke har Naad til at anvende slige Beføstninger; men saa længe Beføstningen gaar for at være af høist tvivlsomt Værd og af Mange anses for at være mere skadelig end gavnlig, er det intet Under, at man ikke er tilbøielig til at ofre mange Millioner paa slige Ting. Skal der overhovedet være Tale om større Udgifter til Forsvarsvesenets Ordning, hvilket Spørgsmaal jeg forøvrigt i Dieblirket skal lade fuldstændig ligge uden at udtale mig nærmere